

De situatie bij Verhaag aan de Hulsweg tijdens WO II en andere herinneringen hierover

Door Christ Verhaag, bewerkt door Paul Lammeretz

Op 10 mei 1940 hoor ik mijn vader s'morgens om 4 uur roepen: "Harie (mijn oudste broer), opstaan, ut is oorlog".

De lucht was vol vliegtuigen, kort daarna trokken bij ons over de zandweg allerlei oorlogsvoertuigen langs, daarbij ook veel voertuigen die door paarden getrokken werden, o.a. kanonnen en wagens met bewapende soldaten, voetvolk, etc. Ik moest nog 2 maanden naar school om mijn zevende klas af te maken. Daarna heb ik nooit geen onderwijs meer gehad.

In januari 1941 vond mijn broer s'morgens vier franse soldaten op de koeiestal, die waren gevlucht uit een krijgsgevangenkamp. Zij hadden hun Franse soldatenkleding nog aan, met een heel lange cape tot aan de voeten. Mijn ouders hadden de kachel aangemaakt en spek gebakken. Toen begrepen de Fransen dat ze veilig waren. Mijn moeder had blijkbaar toch nog iets tekort en stuurde mij naar Sjeep-Moeke om nog iets te kopen in de winkel. Ik zei tegen Sjeep-Moeke dat er bij ons 4 Franse soldaten in huis waren. Sjeeps-Moeke legde heel snel haar wijsvinger tegen haar lippen en zei mij dat ik dat tegen niemand meer mocht zeggen omdat dat heel gevaarlijk was. Kort na de middag kwam Cor (Zoon van Sjeep-Moeke) met nog enkele andere mannen die burgerkleren kwamen brengen voor de vluchtelingen.

Na vele nachtelijke zwerftochten zijn zij uiteindelijk in Engeland terecht gekomen. Tijdens de oorlog zelf hebben zij meegevochten en overleefd. Na de oorlog hebben mijn ouders jarenlang nieuwjaarskaarten van alle vier gekregen. De een was politieagent, de ander postbode, weer een ander slager en een drukker. Een van de vier heette André Mauroux. Eén van hen is er na de oorlog bij ons thuis geweest. Na de oorlog heeft mijn vader van Generaal de Gaulle daar een onderscheiding voor gekregen.

In december 2012 ging ik Frits van de Sjoemaeker (Frits Verdonkschot) bezoeken in het bejaardenhuis van Maaseik. We hadden elkaar 62 jaar niet meer gezien. In de oorlog kwam hij op zondag voetballen bij ons voor de deur in die grote weide samen met zijn twee broers, Jef en Sjeng. Ook de drie broers van Pleunis, Jan, Sjaak en Harry en natuurlijk nog een aantal anderen. Ook zette hij vaak op zondag samen met zijn vader de fiets tegen de gevel en dan gingen ze samen in het houtgewas naar de vogeltjes kijken.

We hebben ook verschillende jaren samen in de bus gezeten toen we in Eindhoven bij de Philips gingen werken. In december 2012, toen mijn vrouw in het ziekenhuis verbleef, ging ik in het aanpalende bejaardenhuis Frits bezoeken. Ik wist van mijn kleindochter, die daar verzorgster was, dat Frits daar verbleef.

Hij was zo blij dat hij mij zag (toen ik het bekend maakte), hij kon weer eens plat Tungelders kalle euver vreuger. Ik vertelde hem over de 4 franse soldaten, die heb ik samen met Tjeu van Driekske (Beelen) en nog twee anderen s'nachts weggebracht, vertelde hij. Toen ik bij hem wegging zei hij: "ge moogst aldaag trukkome". Dit was op 6 maart 2013

In juni 1941 (14 jaar) verhuurde mijn vader mij bij Kuppieske, een boerderij schuin tegenover Sjeepmoeke. Twee jaar later trouwde de dochter Leen met Clauwers Piet en heeft mijn vader mij met Pasen 1943 verhuurd voor 100 gulden per jaar, een paar werkschoenen en inwoon bij Stoapers Sjaak (Mans).

Van 7 november 1943 herinner ik mij dat het een zondag was, na de hoogmis ging ik met andere jongens kaarten en biljarten bij Sjeepmoeke. Ik stond voor het biljaart en keek als bij toeval naar buiten richting de kerktoren. Ik zag een hele grote stofwolk in de lucht vlak bij de

kerk, een seconde erna klonk er een bulderend geluid los dat ons allemaal deed schrikken, iedereen verdween onder de tafels of het biljart. Toen het geluid over was wilde iedereen naar buiten, maar vooraleer wij aan de deur waren vielen er brandbommen, de straat voor het café stond in brand van de fosforbommen. Wij zijn teruggelopen tot aan de kerk en zagen dat de Piuszaal verdwenen was. Toen vlug naar huis want alle ouders waren ongerust. In de winter die daarop volgde heeft de boerenjeugd met grond uit de velden de gaten dichtgemaakt. Gelukkig was er heel weinig schade aan de huizen en geen doden of gewonden!

Dan is er in 1943 ook een bommenwerper neergeschoten door de Duitsers bij "Nele"(Bert Mans). Deze is in de velden gevallen. Ik meen dat er zeven doden te betreuren waren. Mijn oudste broer Harry heeft de doodskisten met de gesneuvelden met de melkwagen naar het kerkhof gebracht. Bij onderzoek vonden de Duitsers een zak met levende katten vlak bij het neergestorte vliegtuig, maar zij konden dit niet in verband brengen met het neergestorte vliegtuig. Een Belgische smokkelaar (Giel Stukken van Rotem) heeft tegen Bieëlepier verteld dat hij op de vlucht voor het vallende vliegtuig de zak met katten heeft laten vallen om harder te kunnen lopen! Hij ving aan de Nederlandse kant van de grens katten, stroopte die en verkocht ze in België als konijnen.

Op 23 september 1944 kwam de bevrijding. In Weert stroomde die dag een massa volk samen, af en toe werd de massa opgeschrikt door een verdwaald projectiel dat vanuit Nederweert door de Duitsers werd afgeschoten. Er waren slechts enkele Engelse soldaten op het marktplein te zien, ik denk dat de Suffolkgroep als eerste in Weert waren. Op hun vlucht hadden de Duitse soldaten tijdens hun terugtocht heel wat paarden bij de boeren gevorderd. Op andere plaatsen hadden ze ook veel kreupele en vermoeide paarden achtergelaten. Zo kwam op een dag in oktober 1944 het bericht dat de boeren in Tungelroy een twintigtal paarden konden afhalen in Maaseik. Wij zijn toen met een groep jongens van Tungelder te voet naar Maaseik getrokken om de paarden op te halen. Wij zijn te voet en sommigen op de rug van het paard weer naar Tungelder gegaan. Het was een plezierige tocht om nooit te vergeten. Eind oktober of begin november 1944 kwam bij ons op enkele dagen tijd de hele weide vol te staan met tanks en kanonnen, tevens de velden bij Ingels en Hennekens (van Geleuken). Op een gegeven moment kregen alle huizen het bericht dat alle vensters en deuren opengezet moesten worden, dat de oren bedekt moesten worden wegens een heilspellend geluid dat ging komen. Toen werd er gedurende lange tijd een spervuur gegeven rond de kanaalbrug van Kelpen, zodat de Genie een brug over het kanaal kon leggen. Toen is de hele strook tot aan de Maas bij Roermond veroverd.